

[Udenrigsministeren]

rende forudsætning for en videreudvikling af de ni's politiske samarbejde. Problemet er imidlertid at tilpasse den transatlantiske dialog til en hastigt vekslende og stadig mere kompliceret international udvikling. Dialogen må derfor til stadighed raffineres og udbygges.

Den begyndende markering af en mere selvstændig europæisk identitet har affødt en stærkt voksende interesse for EF og EPS i omverdenen. De vesteuropæiske lande synes i stigende grad at have en voksende tiltrækningskraft i den tredje verden.

Det intensiverede ni-samarbejde har endvidere skabt øget interesse hos andre vestlige lande, især Norge, Japan og Canada. Norge og Japan har gentagne gange i den senere tid udtrykt ønske om konsultationer med de ni, herunder om Iransanktionerne. Fra dansk side har man kraftigt støttet en positiv holdning til disse ønsker.

For Danmark selv har den seneste udvikling inden for EPS på flere måder været værdifuld og på intet tidspunkt bragt Danmark i alvorlige konfliktsituationer i forhold til de hævdevundne linjer i dansk udenrigspolitik. Vi har tværtimod opnået fordelene ved at præsentere fælles udenrigspolitiske standpunkter og derved muligheden for at øve en indflydelse, som hverken Danmark eller noget af de ni lande hvert for sig ville kunne udøve.

EPS har også vist sig at være et nyttigt supplement til det nordiske udenrigspolitiske samarbejde. I forholdet mellem de ni og de nordiske lande har Danmark traditionelt spillet en formidlende rolle, som er blevet anerkendt i begge landegrupper. Det anser regeringen for at være meget vigtigt, og regeringen føler sin forpligtelse til at fortsætte i denne rolle.

Gennem EPS har Danmark desuden muligheden for at øve indflydelse på europæiske standpunkter, som vi under alle omstændigheder vil være påvirkede af.

Vi har for nylig i folketinget haft en debat om bistandspolitiske spørgsmål. Det er grunden til, at jeg i dag vil gøre nogle bemærkninger om Nord-Syd-dialogen i en generel økonomisk sammenhæng.

Drøftelserne mellem udviklingslandene og industrilandene om økonomiske problemer er blevet intensiveret i de senere år. Det skyldes ikke mindst de overordentlige vanskelig-

heder, som den verdensøkonomiske krise har skabt for alle lande.

Regeringen finder fortsat, at det er væsentligt, at de vestlige lande gennem forhandlinger med udviklingslandene når til enighed om foranstaltninger på det økonomiske område, der kan bidrage til at forøge den økonomiske og sociale udvikling i disse lande. Som jeg tidligere har haft lejlighed til at give udtryk for, er det regeringens opfattelse, at vi herigennem også bidrager til at sikre en fredelig udvikling. Vor holdning til udviklingslandene bør derfor også ses i en udenrigs- og sikkerhedspolitisk sammenhæng.

Tager vi den ekstraordinære generalforsamling i FN i august måned, lykkedes det efter meget store vanskeligheder at nå frem til en beslutning om strategien, nemlig spørgsmålet om målsætningen på de 0,7 pct. af bruttonationalproduktet, hvor vedtagelsen gik ud på, at det skal man nå senest 1985. Vi har også bemærkninger i vedtagelsen om at skulle gå videre op til 1 pct.

Det er tanker, som regeringen uden besvær – især efter den debat, vi havde for nylig – kan tilslutte sig, men ved en lejlighed som denne skal det også konstateres, at for en række lande – især blandt de meget rige lande i Vest, men også industrilandene i Øst – er der en lang vej at gå, før man kommer fra det nuværende stade for udviklingsbistand til de 0,7 pct., som FN har vedtaget endda for mange år siden og nu har gentaget i august måned.

Økonomisk set har den verdensøkonomiske krise tydeligere end nogen sinde vist, at ikke blot er udviklingslandene afhængige af udviklingen i vore lande; økonomisk fremgang i udviklingslandene øger vore muligheder for at løse vore problemer. Det vil være til gavn for os selv, at der opnås positive resultater i Nord-Syd-dialogen.

Endnu er det ikke lykkedes at nå til enighed om iværksættelsen af den globale forhandlingsrunde om generelle økonomiske spørgsmål. Det er i øjeblikket uvist, om der vil kunne opnås enighed herom under FNs indeværende generalforsamling.

Vi vil inden for rammerne af EF-samarbejdet aktivt medvirke til, at EF indtager en konstruktiv holdning i dialogen og dermed bidrager til at løse de økonomiske verdensproblemer. Regeringen vil ligeledes fortsætte samarbejdet om Nord-Syd-spørgsmålet med